

съ професори. Безъ съмнѣние, професоритѣ не трѣбва да се ползватъ съ неприкосновенностъ, най-малко у насъ, дѣто и професорското звание е въ голѣма степенъ дѣло на случай и въ зависимостъ отъ благоволенieto на разни клики. И нищо чудно нѣмаше да има, ако въ тоя кипежъ на страсти студентитѣ проявѣха и своитѣ неприязненни чувства спрѣмо едни или други професори. Но онова което стана бѣше съвсѣмъ друго: съ изключение на 1—2 случая, прѣдметъ на подигравки бѣха не оня професори, които въ нормално врѣме сж си навлѣкли омразата имъ (заслужено или не, не е важно), но ония, които сж се ползували съ довѣрието и уважението имъ. — безъ съмнѣние, — само затуй, че не сж били достатъчно „благоразумни“ да криятъ мнѣнието си за студенската кауза. Нашитѣ студенти — не само писачитѣ на „Акад. Свобода“ — изглежда да не знаятъ още, че не сж най-лоши ония противници, които казватъ убѣжденията си и ги иматъ; че почтеннитѣ хора си оставатъ почтени и когато не сж на едно мнѣние съ насъ; че заслужватъ прѣзрѣние на ония професори, които въ границитѣ на закона и правото, както тѣ ги разбиратъ, дѣйствуватъ за възстановление на реда, а само такива подлеци, които доносничатъ прѣдъ тѣхъ противъ колегитѣ си (— ако такива е имало, т. е. ако е вѣрно антрефилето въ бр. 13 „По редактирането на адреса“) и т. н. Но може би най-възмутително съ своя досущъ неприкритъ цинизъмъ е поведението на „Акад. Свобода“ спрѣмо г. д-ръ А. Теодорова, за когото не остана обида не казана. Така въ